

Publicerad 30 sep 2008 14:54

"The best off Sammy Clark" av Read Yassin är ett av många olika sorters ljudkonstverk på Ystad konstmuseum.

Foto: Lucas Gölen

Interface på Östersjöbiennalen för ljudkonst Ystads konstmuseum

Årets ljudkonstbiennial i Ystad rör sig i ett dimmigt gränsland mellan ljud, musik, språk, film och måleri. Dan Jönsson tycker att konceptet är ottydligt men fascineras av flera verk.

Luddig ljudkonst

På hemlig plats i en park i San Francisco växer en sorts marktäckande mjölon som är det sista kända exemplaret av sin art. Plantan kan inte reproducera sig på egen hand och utgör förstås ett vallfartsmål för botaniknördar från hela världen. I en kort film av Mona Petersson ser man hur en grupp entusiaster försiktigt smyger i varandras fotspår för att få uppleva den rara örten.

KONST & FORM

Upphovsman: Östersjöbiennalen för ljudkonst

Verk: Interface

Plats: Ystads konstmuseum
Visas t o m 12/10

En fascinerande ritual onekligen, men frågan är vad denna halvdokumentära filmsnutt har på en biennial för ljudkonst att göra? Det ligger förstås något i att ljudkonst och botanik är likartade praktiker, med ett gemensamt intresse för udda och förbisedda företeelser och en besläktad frimurarmentalitet. Just den här filmen ingår förresten i en större installation med den kryptiska titeln "Den lilla harens bett" och själv hör Mona Petersson till de drivande bakom ljudkonstprojektet "Larm".

Räcker det? Jag vet inte. Helt klart är att årets ljudkonstbiennial i Ystad har en ovanligt generös definition av vad "ljudkonst" är, trots att den till omfånget är mindre än tidigare. I stället för att spana längs den smala, experimentella fronten rör man sig nu i ett vidare och uppriktigt sagt rätt dimmigt gränssnittsland mellan ljud, musik, språk, film och måleri.

Men att koncepten är luddiga betyder förstås inte att konsten måste vara det. Mycket utrymme ägnas till exempel åt den tyske pionjären Ulrich Eller, som bland annat gjort sig känd för sina ljudupptagningar av akvarellmåleri och här demonstrerar sina försök att visualisera ljud i ett antal stora kritteckningar. Den danske konstnären Jakob Riis står för en klassiskt sparsmakad installation med fyra högtalare som då och då "puffar" och får en liten pappersremsa att fladdra till.

Mycket bra är också Mathias Kristerssons mörklagda installation där man hör ett gräl långsamt trappas upp vid frukostbordet hos ett ungt par. Det är tajt och välspelat: ett stycke hantverkskicklig radiodramatik utan tvekan. Men ljudkonst? Nja - i så fall vill jag gärna veta varför. Jag kräver ingen genretyranni men lite reda i begreppen, tack.

Dan Jönsson, konst@dn.se